

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1411/2018
11.12.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Маје Ковачевић Томић, Соње Павловић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела уништење и оштећење туђе ствари из члана 212. став 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Војислава Бабића, поднетом против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К бр.1924/16 од 22.03.2018. године и Вишег суда у Београду Кж1 бр.453/18 од 21.09.2018. године, у седници већа одржаној дана 11.12.2018. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К бр.1924/16 од 22.03.2018. године и Вишег суда у Београду Кж1 бр.453/18 од 21.09.2018. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду К бр.1924/16 од 22.03.2018. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела уништење и оштећење туђе ствари из члана 212. став 1. КЗ за које му је изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и истовремено одређено да се иста неће извршити уколико окривљени у року проверавања од једне године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

Истом пресудом приватни тужилац ББ упућен је на парницу ради остваривања имовинскоправног захтева, и одређено је да ће о трошковима кривичног поступка бити одлучено накнадно посебним решењем.

Пресудом Вишег суда у Београду Кж1 бр.453/18 од 21.09.2018. године одбијене су као неосноване жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Златка Ристовића од 11.05.2018. године и жалба браниоца окривљеног АА адвоката Војислава Бабића од 18.05.2018. године, а пресуда Првог основног суда у Београду К бр.1924/16 од 22.03.2018. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Војислав Бабић без навођења законског основа, а из образложења произилази да је исти поднет због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине а да окривљеног и његовог браниоца обавести и позове на седницу већа у смислу члана 488. став 2. ЗКП.

Разматрајући захтев за заштиту законитости на седници већа одржаној сходно одредби члана 487. и 488. ЗКП, Врховни касациони суд је нашао да је захтев изјављен од овлашћеног лица, благовремен и дозвољен.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношења одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је неоснован.

Бранилац окривљеног АА у свом захтеву наводи да су првостепени и другостепени суд погрешно применили материјално право када су површину дворишта означили јавном површином при том не позивајући се на законски пропис шта представља јавну површину, па самим тим је снимак са те јавне површине недозвољен доказ у смислу одредаба члана 144. КЗ због чега су обе пресуде незаконите.

Из списка предмета произилази да је окривљени АА оглашен кривим што је у време и на начин ближе описан у изреци првостепене пресуде у дворишту зграде које се по одлуци савета зграде користи за паркирање аутомобила власника односно станара ове зграде оштетио туђу ствар, а да је у току овог кривичног поступка изведен доказ извршеном репродукцијом снимака са четири фајла са ЦД који су снимљени сигурносном камером у дворишту зграде где је кривично дело учињено, као и да странке нису оспориле аутентичност ових снимака.

Имајући у виду да су сигурносне камере постављене из безбедносних разлога у дворишту зграде о којој је реч, те да снимци са истих могу да служе за утврђивање чињеница које су у интересу безбедности станара зграде, али и шире – у јавном интересу, то су по налажењу Врховног касационог суда, нарочито имајући у виду да аутентичност снимака није оспоравана, неосновани наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Врховни касациони суд се није упуштао у изнете наводе захтева за заштиту законитости којима се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање обзиром да исто у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП не представља

законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу.

Из напред наведених разлога, донета је одлука као у изреци на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

**Председник већа-судија,
Зоран Таталовић, с.р.**